

ling af Restaurationsarbejdet ved Mariibo Stiftskirke. Det indledes ved, at Arkitekten, som i Overensstemmelse med det ham paa- lagte Hverv udfører Restaurationsarbejdet, bliver opmærksom paa, at der dog endnu er nogle Ting ved den ydre Restauration, der mangle, en Del ogsaa i det indre, som trænger til Forandring, og han gør saa Indstilling derom, for at det, hvis det findes rigtigt, kan ske i Forbindelse med den øvrige Restauration og derved spare de Penge, som vilde medgaa, hvis man lod den standse for saa efter nogle Aar igen at skulle tilvejebringe hele det ydre Apparat for at fuldstændiggøre Restaurationen. Denne Indstilling fra Arkitekten blev godkendt af det særlige Syn. Det var henimod Slutningen af den Tid, hvor 2den Behandling af Finansloven forrige Aar skulde foregaa, saa der var ikke Tid til vidtløftige Forhandlinger; det var ogsaa kun et rent Accessorium, der var Tale om. Der blev da forelagt Finansudvalget en Skrivelse fra Ministeriet om nogle tilbagestaaende Restaurationsarbejder, haade det ydre og det indre vedkommende, og hvortil man begærede en Bevilling af 20,000 Kr. Den blev her nedsat til 15,000 Kr.; paa Basis af denne Bevilling bliver saa Arbejdet fortsat. Saa efter at Bevillingen er givet og Arbejdet sat i Gang, kommer der fra Stiftsøvrigheden og fra Kirkeinspektionen Vællagelse over visse Bestanddele af denne sidste Del af Reparationsarbejdet for det indres Vedkommende. Og da de ikke havde for denne Bestandsdels Vedkommende haft Lejlighed til at udtale sig, fandt jeg det rigtigt og det mest imødekommende, der overhovedet kunde gøres i denne Sag — thi jeg havde jo Ret til at sige: Den er afgjort! — at gaa den eneste Vej, der endnu var mulig, den nemlig atter at forelægge det særlige Syn Sagen til fornøjet Overvejelse. Overhørt var der ikke Tale om, men jeg kunde atter forelægge det særlige Syn Sagen til Overvejelse og give Stiftsøvrigheden og Kirkeinspektionen Lejlighed til ved denne fornøiede Synsøvrerjelse at være til Stede og bringe deres Bemærkninger frem. Dette skete, og derefter har jeg saa modtaget en Udtalelse fra det særlige Syn, i hvilken det refererer den Forhandling, der har fundet Sted med Stiftsøvrigheden, og fremhæver de Betragtninger, som bleve gjorte gældende fra dennes Side, og de Betragtninger, som fra det særlige Syns Side bleve fremhævede, og konkluderer for dette ene Punkts Vedkommende, nemlig den indre Maling af Kirken, deri, at heller ikke over for disse Betragtninger frageges — fra Stiftsøvrighedens Side — „Forbringingen om Hensynet til Brugernes Krav som afgørende, skønt de projekterede

Foranstaltninger ikke paa nogen Maade kunne siges at være til Nlempe for Kirken eller den lutheriske Gudstjeneste i denne.” Om dette Punkt mener jeg ikke, at det særlige Syn er afgørende, det er kun en Forklaring, det giver; men om selve Sagen udtaler det særlige Syn sig saaledes: „Naar vi efter saaledes at have drøftet de nævnte Punkter af Mariibo Kirkes Restauration, saa vel indbyrdes som med Stiftsøvrighed og Kirkeinspektion, paa ny skulle udtale os om disse over for Ministeriet, saa kunne vi ikke fravige vor Ubefaling af Arkitektens Plan om, at den ufirkelige, uhistoriske og uskønne gule og røde Bemaling afstøjes af en mild hvid Farve, og at Altretavlen” — ja, det er nu et andet Punkt, som ikke har været berørt. — Dermed var det afgjort paa en Maade, som maatte være bindende for Ministeren og enhver, som havde med Sagen at gøre, at den Dekoration, som nu findes, i alt Fald delvis, for saa vidt den ikke allerede var strabet bort — er „uskøn, uhistorisk og ufirkelig”. Det er de tekniske Spørgsmaal, som ere slaede fast, og jeg tør sige, at en Minister vilde fravige sin Pligt, hvis han gik bort fra dette Grundlag. Derimod staar der naturligvis et Spørgsmaal tilbage, som er ladet aabent ved denne Lejlighed, nemlig Spørgsmaalet, om Binduerne kunne indsættes med en anden Slags Glas til at dæmpe Lyset. I øvrigt bemærkes det udtrykkeligt om den milde, hvide Farve, at den ikke medfører de Nlemper, man befrygter, og jeg vil for Resten ogsaa sige, at enhver, der har set det, vil se, at der er kun i Skønhed en Forskel paa den gule Farve, som nu findes, og den milde, hvide Farve, som er anvendt andre Steder, og næppe nogen Forskel med Hensyn til Lysvirkningen. Det er et Spørgsmaal, der selvfølgelig staar aabent endnu, paa de Punkter kan der tages Hensyn til Brugernes Dnske, men ikke lige over for det, som er slaet fast af det særlige Syn paa en for alle de Myndigheder, der have med Sagen at gøre, bindende Maade.

Jeg skal derefter komme til at omtale noget, som mere vedrører Budgettet end dette Punkt, nemlig det kongelige Teater. Det gentager sig jo hvert Aar, det er nu i det mindste anden Gang for mit Vedkommende, at der sker ganske overordentlig stærke Angreb paa dets Styrrelse. Jeg har ikke den Overbevisning, at al Ting er, som det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Tutein), saa vidt jeg husker, udtalte, „vinende galt” ved det kgl. Teater. Jeg har ikke den Opfattelse; men det ærede Medlems personlige Opfattelse og min personlige Opfattelse komme for saa vidt til at staa mod hin-